

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ได้รับการเรียนการสอนแบบร่วมมือ แบบ เอส ที เอ ดี (STAD) และการเรียนการสอนแบบปกติ

Comparison of Learning Achievement in English Language Subject: STAD of Cooperative Learning and Conventional Teaching Method

สิริวรรณพิชา ธนจิราวัฒน์^{1*}, รัศมี รัตนประชา², นที เพชรสุทธิธินสาร³ และ จิดาภา พรหมเรือง⁴
Zirivarnphicha Thanajirawat^{1*}, Rassamee Ratanapracha², Natee Pechsuttitanasan³,
and Jidapa Promruang⁴

^{1,2}คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

³วิทยาลัยผู้ประกอบการสร้างสรรค์นานาชาติรัตนโกสินทร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

⁴โรงเรียนนานาชาติกัปปัง กรุงเทพมหานคร

^{1,2}Faculty of Liberal Arts, Rajamangala University of Technology Rattanakosin,

³Rattanakosin International College of Creative Entrepreneurship,

⁴Keerapat International (KPIS)

*Corresponding author, email: zirivarnphicha.tha@rmutr.ac.th

Received: 25 Mar 2024, Revised: 10 Apr 2024, Accepted: 15 Apr 2024

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เพื่ออาชีพ ในศตวรรษที่ 21 ชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2566 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ที่ได้รับการเรียนการสอนแบบร่วมมือ แบบ (STAD) กับการเรียนการสอนแบบปกติ จำนวน 44 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยเลือกแบบเจาะจง แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 23 คน และกลุ่มควบคุม 21 คน โดยกลุ่มทดลองใช้การสอนแบบร่วมมือ แบบ เอส ที เอ ดี และกลุ่มควบคุมใช้การสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-test ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือ แบบ STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

คำสำคัญ: การสอนแบบร่วมมือแบบเอส ที เอ ดี, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน, การสอนแบบปกติ

Abstract

This research aimed to compare the learning achievements of students who studied English for Career in the 21st Century through Cooperative Learning on STAD basis and the conventional teaching methods on Teacher manual basis. Forty-four students were collected through purposive sampling, by twenty-three students for the experimental group and twenty-one students for the control group. The experimental group studied on STAD basis; on the other hand, the control group studied on the teacher manual basis. The research instrument was the forty items of achievement test. The data were analyzed with percentage, standard deviation, and t-test. The result showed that the students who studied on STAD basis had the higher learning achievement than students who studied on the teacher manual basis. It had significant difference at the statistical level of 0.05.

Keywords: Student Teams Achievement Division (STAD), Learning achievement, Conventional teaching method

บทนำ

จากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้ทั้งครูผู้สอนและตัวผู้เรียนสามารถเข้าถึงสื่อได้หลายรูปแบบ ซึ่งล้วนแต่ช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพทางการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้เป็นอย่างดี เช่น สื่อโทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต หนังสือพิมพ์ และสื่ออื่น ๆ เป็นต้น แต่ถึงจะมีสื่อที่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ด้วยตนเองอย่างมากมายก็ตาม แต่การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในประเทศไทยยังขาดประสิทธิภาพไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร กล่าวคือ นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นระดับประถมจนถึงระดับอุดมศึกษาซึ่งเป็นเวลาเรียนภาษาอังกฤษมากกว่า 10 ปี แต่ไม่สามารถที่จะพูดติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติหรือเจ้าของภาษาได้ (ปราณี อมรรัตนศักดิ์, 2542) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากในชีวิตประจำวันของคนไทยส่วนใหญ่ไม่มีความจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ สิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัวของผู้เรียนไม่เอื้อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (English Exposure) (นันทกา ทาวุฒิ, 2542) การที่ผู้เรียนจะใช้ภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง คล่องแคล่วและเหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่ดีผู้เรียนจะต้องมีโอกาสได้ฝึกทักษะการใช้ภาษาให้มากที่สุด ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน การจัดกระบวนการเรียนการสอนต้องสอดคล้องกับธรรมชาติ และลักษณะเฉพาะของภาษา การจัดการเรียนการสอนภาษา ทั้งด้านกิจกรรมฝึกทักษะทางภาษา และกิจกรรมการฝึกผู้เรียนให้รู้วิธีการเรียนภาษาด้วยตนเอง

ควบคู่ไปด้วย อันจะนำไปสู่การเป็นผู้เรียนที่พึ่งตนเองได้ (Learner-independence) และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต (Lifelong Learning) ทั้งสามารถใช้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เป็นเครื่องมือในการค้นคว้าหาความรู้ในการเรียนวิชาอื่น ๆ ในการศึกษาต่อรวมทั้งในการประกอบอาชีพ ซึ่งเป็นจุดหมายสำคัญประการหนึ่งของการปฏิรูปการเรียนรู้ จากความสำคัญดังกล่าวมาข้างต้น จึงมีความจำเป็นที่คนไทยจะต้องมีทักษะภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งเป็นที่นิยมใช้กันทั่วโลก เพื่อใช้ในการติดต่อสื่อสาร

การสอนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นวิธีการจัดการเรียนการสอนที่น่าสนใจและเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบ รู้จักคิดรู้จักทำ รู้จักแก้ปัญหา ร่วมกัน เพื่อให้ตนเองและกลุ่มประสบความสำเร็จ การจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือเป็นวิธีการเรียนการสอนที่มีการฝึกกระบวนการกลุ่ม หรือทักษะทางสังคม โดยแต่ละกลุ่มจะประกอบด้วย เด็กเก่ง เด็กปานกลาง และเด็กอ่อนอยู่รวมกัน ซึ่งมีอัตราส่วน 2:2:2 แล้วให้นักเรียนร่วมกันแก้ปัญหา และทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ครูผู้สอนกำหนด จุดมุ่งหมายที่สำคัญ คือ ผู้เรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็น และช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบในการทำงานเท่า ๆ กัน มีทักษะในการทำงานกลุ่ม มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน นอกจากช่วยฝึกทักษะทางสังคมแล้ว ยังฝึกการศึกษาค้นคว้า และช่วยปลูกฝังบุคลิกภาพประชาธิปไตยให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียนอีกด้วย การเรียนการสอนแบบร่วมมือนี้มีรูปแบบการเรียนหลายวิธี และวิธีที่ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะนำมาใช้ทดลอง และนำมาใช้เพื่อแก้ปัญหาการเรียนการสอนดังกล่าว คือ การสอนแบบ STAD (Student Teams – Achievement Division) ซึ่งเป็นรูปแบบการสอนอย่างหนึ่งของการเรียนแบบร่วมมือ การเรียนการสอนโดยวิธีนี้ กำหนดให้ผู้เรียนที่มีระดับความสามารถต่างกันมาเรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย สมาชิกภายในกลุ่มจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และแต่ละคนจะมีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง และจะต้องร่วมมือกับสมาชิกในกลุ่ม ทำความเข้าใจในบทเรียนนั้นเพื่อความสำเร็จของกลุ่ม (Slavin, 1978) ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ประสบความสำเร็จและมีผลสัมฤทธิ์ที่ดีขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ที่ได้รับการสอนแบบการสอนแบบร่วมมือ แบบ (STAD) กับสอนแบบปกติ เพื่อหาผลสัมฤทธิ์ทางด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ และเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนรู้สำหรับรายวิชาภาษาอังกฤษอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD กับการสอนแบบปกติ

สมมติฐานการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 หลังเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD สูงกว่าการสอนแบบปกติ
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 หลังเรียนได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD สูงกว่า ก่อนเรียน

ทบทวนวรรณกรรม

กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ

การเรียนรู้แบบร่วมมือ เป็นการเรียนการสอนที่เน้นกิจกรรมกลุ่ม เป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างทักษะของการอยู่ร่วมกันในสังคม และทักษะในด้านเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เป็นการเรียนการสอนที่ยึดนักเรียนเป็นจุดศูนย์กลาง โดยจัดให้นักเรียนที่มีความสามารถต่างกันเรียนและทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทำให้สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบ มีประชาธิปไตยในการทำงาน สามารถปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้ และอยู่ร่วมกับคนอื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข กล่าวคือ กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่มจัดขึ้นเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม โดยอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จัดเป็นโครงสร้างทางสังคม ผู้เรียนจะรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองพอ ๆ กับการรับผิดชอบการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่มที่นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในเรื่องการทำงาน การช่วยเหลือเกื้อกูล การสนับสนุนความสำเร็จของกันและกัน โดยที่เน้นนักเรียนแต่ละคนในกลุ่มจะมีความรับผิดชอบงานของตน การทำงานที่ได้รับมอบหมายของแต่ละคนจะมีการตรวจสอบและนำผลการทำงานเสนอต่อกลุ่ม โดยภายในกลุ่มจะทำหน้าที่ช่วยเหลือว่าใครอ่อนด้านใด คนที่เก่งจะช่วยเหลือด้านนั้น ซึ่งจะทำให้การทำงานกลุ่มเข้มแข็งขึ้น ดังนั้น ทุกคนจึงต้องช่วยเหลือและรับผิดชอบตนเองก่อน และในการตอบสนองการทำงานร่วมกันของกลุ่ม จะมีการให้รางวัลตอบแทนความดีเป็นกลุ่ม แทนการให้รางวัลเป็นรายบุคคล การเรียนรู้แบบร่วมมือนี้ นักเรียนต้องมีทักษะทางสังคม เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข คือ ความเป็นผู้นำ รู้จักตัดสินใจ สามารถสร้างความไว้วางใจ รู้จักติดต่อสื่อสาร และสามารถแก้ไขปัญหาข้อขัดแย้งในการทำงานร่วมกัน เข้าใจบทบาทของตนเองในการช่วยเหลือให้กลุ่มเกิดการเปลี่ยนแปลง และสามารถทำงานร่วมกันได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (พรรณรัตน์ เก้าธรรมสาร, 2533; ชูศรี สนิทประชากร, 2534; ปสาสน์ กงตาล, 2535; สุนีย์ บาวเออร์, 2535; กรองทอง ไครีรี, 2538; ศุภวรรณ์ เล็กวิไล, 2539; เสนีย์ แสงดี, 2543; จุฑาภรณ์ กมลชัย วงศ์คำดี, 2544; สุมิตา เรือนแป้น, 2546; Nattiv et al., 1991; Slavin, 1994; Slavin, 1995; Josnson & Josnson, 1998)

รูปแบบการเรียนรู้แบบร่วมมือ Student Teams Achievement Division หรือ STAD

การจัดกลุ่มการเรียนรู้การสอนแบบ เอส ที เอ ดี (STAD) นั้น สิ่งสำคัญผู้เรียนต้องมีบทบาทหน้าที่ในการทำกิจกรรม นักเรียนต้องให้ความร่วมมือกับสมาชิกในกลุ่ม เพื่อให้งานนั้นสำเร็จตามที่ครูกำหนด การเรียนตามวิธี STAD (Student Teams – Achievement Division) นั้นเป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่พัฒนาขึ้นโดยสลาวิน (Slavin, 1994) ผู้อำนวยการโครงการศึกษาระดับประถมศึกษา ศูนย์การวิจัยประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนแห่งมหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ฟลินส์ สหรัฐอเมริกา สลาวินได้พัฒนาเทคนิคนี้ขึ้นเพื่อจัดการปัญหาทางการศึกษา มุ่งเน้นทักษะการคิด การเรียนที่เป็นระบบเป็นทางเลือกหนึ่งสำหรับการเรียนเป็นกลุ่มและเป็นวิธีการสร้างสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน มีขั้นตอนการจัดกลุ่มดังนี้

1. สมาชิกในกลุ่มมี 4 คน ระดับสติปัญญาต่างกัน เช่น เก่ง 1 คน ปานกลาง 2 คน และอ่อน 1 คน ครูกำหนดบทเรียนและงานของกลุ่มไว้แล้ว
2. ครูสอนบทเรียนให้นักเรียนทั้งชั้น แล้วให้กลุ่มทำงานตามที่กำหนด นักเรียนในกลุ่มช่วยเหลือกัน เด็กเก่งช่วยสอนและตรวจงานของเพื่อนให้ถูกต้องก่อนนำเสนอครู
3. นักเรียนทำแบบทดสอบ แล้วนำคะแนนของทุกคนมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม แล้วนำไปปิดประกาศให้ทุกคนทราบ

องค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญของ STAD

การเรียนการสอนแบบ STAD จะประสบผลสำเร็จได้ต้องอาศัยองค์ประกอบพื้นฐาน 5 ประการดังนี้

1. การพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เมื่อมีการจัดกลุ่มนักเรียนแล้วนักเรียนจะต้องแบ่งหน้าที่กันทุกคนจะมีส่วนร่วมในการทำงาน โดยรับรู้จุดมุ่งหมายของการเรียนเพื่อช่วยให้การเรียนรู้ประสบผลสำเร็จด้วยดี การทำงานของกลุ่มมีลักษณะที่ต้องร่วมมือช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน อาจมีการแข่งขันเกี่ยวข้องกับข้อมูลหรืออุปกรณ์ที่นำมาประกอบการเรียนรู้ร่วมกัน แต่ไม่มีใครแยกตัวเรียนอย่างอิสระคนเดียว
2. การปฏิสัมพันธ์กันในระหว่างการทำงานกลุ่มที่สอนโดยการเรียนแบบ STAD นักเรียนจะต้องทำงานประสานกันอย่างใกล้ชิด โดยการพูดคุยและเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การสรุปเรื่อง การอธิบาย ขยายความ ในบทเรียนที่เรียนมาให้แก่เพื่อนสมาชิกในกลุ่ม เปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มได้เสนอแนวความคิดใหม่ ๆ เพื่อเลือกสิ่งที่ดีที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุด
3. การรับผิดชอบต่อกัน การจัดการเรียนการสอนแบบ STAD จะประสบผลสำเร็จเมื่อนักเรียนที่เป็นสมาชิกทุกคนในกลุ่ม มีความรู้ในเรื่องที่เรียนรู้อย่างแท้จริง หรือได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนในกลุ่มให้เรียนรู้ได้ทุกคน เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องมีการทดสอบเพื่อประเมินว่าทุกคนรู้

เรื่องหรือไม่ ซึ่งครูอาจใช้วิธีทดสอบโดยการสุ่มเรียกบุคคลใดบุคคลหนึ่งในกลุ่มให้เป็นผู้ตอบคำถาม ด้วยวิธีการนี้ กลุ่มจึงต้องช่วยกันในการเรียนรู้และช่วยกันทำงาน มีความรับผิดชอบต่องานของตนเองเป็นพื้นฐาน จะต้องเข้าใจและรู้แจ้งในงานที่ตนรับผิดชอบ อันจะก่อให้เกิดผลสำเร็จของกลุ่มตามมา

4. การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย การแบ่งกลุ่มควรเป็นกลุ่มย่อย มีสมาชิก 4 - 5 คน การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มนี้ จะฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการพูด การยอมรับความสามารถของผู้อื่น การแก้ปัญหาความขัดแย้ง และการประเมินการทำงานของกลุมนักเรียน เพื่อให้กลุ่มสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. กระบวนการกลุ่ม นับเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ที่จะต้องให้นักเรียนวิเคราะห์ว่ากลุ่มทำงานได้เพียงใด ทำอย่างไรการทำงานของกลุ่มจึงจะประสบผลสำเร็จ เกิดการเรียนรู้ได้ด้วยดี และถ้าไม่ดีเป็นเพราะพฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่ม หรือการทำงานของกลุ่มยังมีสิ่งใดบกพร่องอยู่ ควรแก้ไขอะไร อย่างไร ต่อไปนี้ในคราวหน้า

ความแตกต่างระหว่างการเรียนแบบ STAD กับการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิม

การเรียนแบบ STAD กับการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิม มีความแตกต่างกันหลายประการ ดังนี้

1. การเรียนแบบ STAD สมาชิกกลุ่มมีระดับความสามารถที่แตกต่างกัน แต่การเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิมนั้น สมาชิกกลุ่มมีระดับความสามารถที่ใกล้เคียงกัน

2. สมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม STAD มีการผลัดเปลี่ยนกันทำหน้าที่ต่าง ๆ เพื่อให้ทุกคนมีประสิทธิภาพและรับผิดชอบร่วมกันในการทำงาน ส่วนกลุ่มแบบเดิมจะใช้วิธีการคัดเลือกสมาชิกให้ทำหน้าที่ ผู้ที่ได้ทำงานคือมีเฉพาะผู้ที่ได้รับการคัดเลือกให้ทำหน้าที่เท่านั้น

3. การเรียนแบบ STAD นั้นสมาชิกกลุ่มมีความรับผิดชอบในการเรียนร่วมกัน สนใจการทำงานของตนเองเท่า ๆ กับการทำงานของสมาชิกกลุ่ม ส่วนการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิม สมาชิกไม่มีความรับผิดชอบร่วมกัน ต่างคนต่างทำ จะรับผิดชอบเฉพาะงานของตนเองเท่านั้น แล้วนำผลงานมารวมกัน

4. จุดมุ่งหมายของการเรียนแบบ STAD คือ การให้สมาชิกทุกคนได้ร่วมมือกันทำงาน โดยให้สมาชิกทุกคนใช้ความสามารถอย่างเต็มที่ในการทำงานกลุ่ม โดยยังคงรักษาสัมพันธภาพที่ดีต่อสมาชิกกลุ่ม ส่วนการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิมนั้น มีจุดมุ่งหมายอยู่ที่การทำงานให้สำเร็จเท่านั้น

5. นักเรียนจะได้รับการฝึกทักษะทางสังคมที่จำเป็นต้องใช้ในขณะทำงานกลุ่มแบบ STAD แต่ทักษะเหล่านี้จะถูกละเลยในการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิม

6. ในการเรียนแบบ STAD ครูจะเป็นผู้ให้คำแนะนำช่วยเหลือการทำงานของสมาชิกในกลุ่ม แต่ในขณะที่การเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิมครูไม่สนใจนักเรียนในขณะทำงานกลุ่ม

7. การเรียนแบบ STAD ครูเป็นผู้กำหนดวิธีการในการทำงานกลุ่ม เพื่อให้กลุ่มดำเนินงานไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนในการเรียนเป็นกลุ่มแบบเดิมนั้นครูให้สมาชิกกลุ่มจัดการกันเอง จากที่ได้กล่าวมาจะเห็นว่า การจัดกลุ่มแบบ STAD เป็นการเรียนแบบทำงานรับผิดชอบร่วมกัน หรือการจัดกลุ่มแบบร่วมมือที่สมาชิกกลุ่มมีความเท่าเทียมกัน จะต้องรับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ร่วมกัน ทุกคนภายในกลุ่มมีการช่วยเหลือ สนับสนุน ให้กำลังใจซึ่งกันและกันอยู่ตลอดเวลา รู้จักเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทำให้สมาชิกในกลุ่มทุกคนได้รับความรู้ประสบการณ์จากการเรียนเท่า ๆ กัน และได้รับประสบการณ์มากกว่าการจัดกลุ่มเรียนแบบเดิม

ขั้นตอนการเรียนตามแบบ STAD

กิจกรรมการเรียนการสอนวิธี STAD มีเทคนิค 2 ลักษณะใหญ่ๆ คือ สลาวิน (Slavin, 1995) การเตรียมการสอน (Preparation) ครูจะดำเนินการดังนี้

1. เนื้อหาของบทเรียน การเรียนโดยใช้วิธี STAD สามารถใช้ได้กับเนื้อหาต่าง ๆ ที่ครูสร้างขึ้น และจะเป็นการง่ายถ้าครูผู้สอนสร้างขึ้นเอง โดยการทำเอกสารประกอบการสอน หรือใบงานกระดาษคำตอบ และข้อทดสอบย่อยสำหรับเนื้อหาที่จะสอนในแต่ละบท

2. การจัดกลุ่มผู้เรียน ในแต่ละกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิกที่มีความสามารถทางการเรียนสูง ปานกลาง และอ่อน ร่วมกัน ครูควรจัดกลุ่มให้นักเรียนเอง เพราะถ้าให้นักเรียนจัดกลุ่มกันเอง นักเรียนจะเลือกคนที่ชอบพอสนิทสนมกันเท่านั้น ดังนั้นการจัดกลุ่มผู้เรียนเข้ากลุ่ม โดยจัดเรียงนักเรียนที่มีผลคะแนนสูงสุดไปถึงต่ำสุด ข้อมูลที่ใช้ในการแบ่งกลุ่มได้จาก คะแนนการทดสอบจะเป็นสิ่งที่ดีที่สุด รองลงมาคือ การใช้ผลการเรียนระดับคะแนนวิชาที่ผ่านมา หรือบางครั้งขึ้นอยู่กับพิจารณาญาณของผู้สอนก็ได้ แต่ละกลุ่มควรประกอบด้วยสมาชิก 3 - 4 คน และในแต่ละกลุ่มควรให้ความสมดุลเท่ากัน เพื่อให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิกมีความสามารถทางการเรียนตั้งแต่ ต่ำ ปานกลาง จนถึง สูง และระดับความสามารถโดยเฉลี่ยของแต่ละกลุ่มจะเท่า ๆ กัน โดยครูใช้วิธีการสอนแบบโดยตรง (Direct Instruction) หรืออภิปราย (Discussion) หรือเสนอโดยใช้เสียงและภาพ (Audiovisual Presentation) จะใช้เวลา 1 - 2 คาบ ในการสอนบทเรียนหนึ่ง ๆ โดยดำเนินการตามแผนการสอนซึ่งในการนำเสนอบทเรียนนั้น ควรจะครอบคลุมถึงการนำเข้าสู่บทเรียน การพัฒนาและการฝึก

3. การทำงานเป็นกลุ่ม (Team Study) ใช้เวลา 1 - 2 คาบ ในการสอบบทหนึ่ง ๆ นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง โดยการอ่านและศึกษาใบงานร่วมกับเพื่อนสมาชิก เอกสารที่ใช้ในขั้นนี้คือใบงานและกระดาษคำตอบ ในขณะที่เรียนสมาชิกในกลุ่มจะต้องเรียนเนื้อหานั้น ๆ ให้เข้าใจและช่วยกันทำงาน ในวันแรกครูจะอธิบายถึงความหมายของการทำงานแบบร่วมมือและเทคนิคต่าง ๆ ในการเรียน นอกจากนี้ ครูควรกระตุ้นให้นักเรียนได้รับทราบกฎบางอย่าง เช่น การแลกเปลี่ยนความคิด อธิบายได้ตอบ และแบ่งใช้อุปกรณ์ร่วมกัน ใช้คำพูดที่สุภาพ ไม่ก้าวร้าวและไม่เถียงกันด้วย

เรื่องส่วนตัว เมื่อเกิดข้อขัดแย้งให้ใช้หลักประชาธิปไตย ตรวจสอบผลงานและคำตอบของกลุ่ม ก่อนนำเสนอครู และสมาชิกทุกคนต้องยอมรับผิดชอบผลงานกลุ่มเสมือนงานของตน เมื่อนักเรียน มีคำถามควรให้ถามสมาชิกก่อนถามครู บทบาทของครู คือ สังเกตและประเมินพฤติกรรมการทำงาน กลุ่ม โดยเดินดูทุกกลุ่มและให้การช่วยเหลือเมื่อจำเป็น นอกจากนี้ ครูอาจมีการซักถามกลุ่ม เพื่อตรวจสอบความเข้าใจเกี่ยวกับสิ่งที่เรียนไป จัดว่าเป็นขั้นที่นักเรียนนำความรู้ที่ได้รับไปใช้

4. การทดสอบ (Test) จะใช้เวลาในการทดสอบ ½ คาบ โดยเป็นการทดสอบเป็นรายบุคคล นักเรียนแต่ละคนได้รับกระดาษคำตอบคนละ 1 ชุด ในการทดสอบควรให้เวลาในการทำข้อสอบ อย่างพอเพียง แต่ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนปรึกษากัน ขณะทำการทดสอบ นักเรียนต้องแยกโต๊ะจาก กลุ่ม และให้มีการแลกเปลี่ยนกระดาษคำตอบเพื่อเปลี่ยนกันตรวจกับผู้อื่นได้ หรือสะสมคะแนนเอาไว้ เมื่อเรียนจบบทเรียนแล้ว

ความหมายของการสอนตามปกติ

การสอนตามคู่มือครูของกรมวิชาการ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่ดำเนินไปตาม กิจกรรมเสนอแนะในคู่มือการสอนของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งการสอนนี้ใช้วิธีบรรยาย อธิบาย ซักถาม ให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัด หรือทำกิจกรรมอื่น ๆ ตามความเหมาะสม การดำเนินการ สอนแต่ละคาบใช้วิธีหลาย ๆ อย่างควบคู่กันไป โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหา ส่วนประกอบในการสอนตามปกติ คือ 1. คำแนะนำในการใช้หลักสูตรและหนังสือแบบเรียน 2. จุดประสงค์การใช้หลักสูตรสถานศึกษา เพื่อให้ครูเลือกเนื้อหาในการเรียนการสอนได้โดยสะดวก และชี้แจง คลี่คลายปัญหาในการจัดการเรียนการสอนให้เข้าใจแจ่มชัด และเลือกใช้กระบวนการเรียน การสอนให้ถูกต้อง 3. เนื้อหาสาระและมาตรฐานในการเรียนรู้ ของหลักสูตรสถานศึกษาประกอบด้วย คำนำ หลักการ จุดมุ่งหมาย โครงสร้างหลักสูตร และคำชี้แจงในเรื่องการทำเครื่องมือในแต่ละบท มีโครงสร้างคือ ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ คุณภาพของผู้เรียน สาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ กระบวนการเรียนรู้ การวัดประเมินผล แหล่งการเรียนรู้ ประกอบด้วยความรู้ที่คาดหวัง ซึ่งจะใช้วัด ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 4. วิธีใช้หลักสูตรสถานศึกษา มีไว้สำหรับใช้ประกอบการสอน ซึ่งจะช่วยให้ครูใช้ได้สะดวกยิ่งขึ้น (กรมวิชาการ, 2533; กรมวิชาการ, 2545; กองวิจัยทางการศึกษา, 2534)

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) หมายถึง คุณลักษณะและความสามารถของบุคคล อันเกิดจากการเรียนรู้ ซึ่งพัฒนาขึ้นหลังจากได้รับการอบรมสั่งสอนและฝึกฝนโดยตรง หรือเกิด จากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจาก การฝึกอบรม หรือจากการสอน (ประกิจ รัตนสุวรรณ, 2525; อัจฉรา สุขารมณ์ และอรพินท์ ชูชม, 2530; ไพศาล หวังพานิช, 2533; ภพ เลหาไพบูลย์, 2537; Good, 1973)

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ในศตวรรษที่ 21 ชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2566 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ จำนวน 44 คน ซึ่งเป็นกลุ่มที่ผู้วิจัยเลือกเป็นแบบเจาะจง แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอน โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ STAD จำนวน 23 คน และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ จำนวน 21 คน เครื่องมือที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 40 ข้อ เป็นข้อสอบอัตนัย 4 ตัวเลือก เนื้อหาหัวข้อ Direction and Process วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่า t-tests ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แผนการจัดการเรียนรู้สำหรับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมดังนี้

แผนการจัดการเรียนรู้สำหรับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

แผนการเรียนรู้กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบกิจกรรม STAD และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาขอบข่ายของคำอธิบายรายวิชา และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
2. เลือกเนื้อหา หัวข้อ Direction and Process เพื่อนำมาใช้ในการสร้างแผนการสอน จำนวน 3 ครั้ง ครั้งละ 180 นาที รวมเป็นเวลา 9 ชั่วโมง ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนการสอน คือ 1) ความคิดรวบยอด 2) ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง 3) ทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ 4) หัวข้อเนื้อหา 5) กิจกรรมการเรียนการสอน โดยกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นมีความแตกต่างกันระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังนี้

2.1 กิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือแบบ STAD

2.1.1 ขั้นการสอน

1. อาจารย์สร้างความสนใจในการเล่นเกมนหรือสนทนาพูดคุย
2. อาจารย์แจ้งผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและระบุทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ
3. อาจารย์ทบทวนความรู้พื้นฐานและเนื้อหาที่ผ่านมา
4. อาจารย์ประเมินนักศึกษาแต่ละคนด้วยแบบทดสอบจากการปฏิบัติจริงก่อนการเรียนรู้
5. อาจารย์เสนอเนื้อหาและประโยชน์ของบทเรียน
6. อาจารย์สาธิตทักษะต่าง ๆ โดยใช้สื่อการเรียนการสอนที่เห็นชัดเจนตามลำดับขั้นตอน
7. อาจารย์ชี้แนะนักศึกษาขณะฝึกตามแบบอย่าง
8. อาจารย์ประเมินความเข้าใจของนักศึกษาด้วยการใช้คำถาม
9. นักศึกษาสรุปบทเรียนด้วยตนเอง

10. อาจารย์แก้ไข และทบทวนในส่วนที่นักศึกษายังไม่เข้าใจ หรือให้นักศึกษาที่เข้าใจช่วยอธิบาย

2.1.2 ขั้นกิจกรรมกลุ่มย่อย

1. นักศึกษาแต่ละกลุ่มศึกษาใบความรู้และทำกิจกรรมจากใบงาน
2. นักศึกษาต้องปฏิบัติตามข้อตกลงร่วมกัน

2.1.3 ขั้นสรุป

1. นักศึกษาเสนอผลงานหน้าชั้นเรียนตามที่ครูสุ่มเรียก
2. นักศึกษาสรุปเนื้อหาที่เรียนและอาจารย์ช่วยอธิบายเพิ่มเติมในส่วนที่บกพร่อง

2.1.4 ขั้นวัดและประเมินผล

1. อาจารย์ประเมินความเข้าใจของนักศึกษาแต่ละคนด้วยแบบทดสอบจากการปฏิบัติจริง
2. นักศึกษาประเมินผลการทำงานกลุ่มโดยแบบสังเกต

2.1.5 ขั้นสร้างความประทับใจ

1. อาจารย์แจ้งความก้าวหน้าสำหรับการเรียนหรือผลงานของกลุ่ม
2. อาจารย์กล่าวชมเชยกลุ่มที่ทำคะแนนถึงเกณฑ์

2.2 กิจกรรมการเรียนการสอนกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ

1. สร้างความสนใจ โดยการสนทนาถึงสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน หรือใช้สื่อในการนำเข้าสู่บทเรียน
2. แจ้งผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของบทเรียนที่จะเรียน
3. ทบทวนความรู้เดิม เป็นการปูพื้นฐานสำหรับบทเรียนใหม่ที่จะเรียน
4. เสนอบทเรียนใหม่ โดยการใช้สื่อประกอบการอธิบาย
5. ให้แนวทางการเรียนรู้ หรือแนะนำกิจกรรมที่นักศึกษาสามารถเรียนด้วยตนเอง โดยครูให้ดูตัวอย่างแล้วช่วยกันวิเคราะห์วิจารณ์
6. ให้นักศึกษาปฏิบัติตามและให้ฝึกทำแบบฝึกหัด
7. แจ้งผลการปฏิบัติ โดยการช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัด
8. ประเมินผลการปฏิบัติ โดยครูตั้งคำถามแล้วให้นักศึกษาช่วยกันตอบคำถาม
9. ส่งเสริมความแม่นยำ หรือสรุปย่อบทเรียนที่ผ่านมาเพื่อให้นักศึกษามีพฤติกรรมเรียนรู้ คงทนโดยให้ทำแบบฝึกหัดเสริมหรือมอบหมายงานเพิ่มเติม

วิธีดำเนินการทดลอง

1. การทดลองดำเนินการศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 ผู้วิจัยเป็นผู้สอนทั้งสองกลุ่ม โดยสอนหัวข้อ Direction and Process สัปดาห์ที่ 12 - 14 เป็นเวลา 3 ครั้ง ครั้งละ 180 นาที รวม 9 ชั่วโมง โดยใช้เนื้อหาเดียวกันและระยะเวลาสอนเท่ากันทั้งสองกลุ่ม
2. การทดสอบก่อนการเรียน (Pretest) กับกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 เรื่อง Direction and Process จำนวน 40 ข้อ 40 คะแนน ข้อสอบเป็นข้อสอบอัตนัย 4 ตัวเลือก
3. ผู้วิจัยดำเนินการทดลองกับตัวอย่างทั้งสองกลุ่มตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยกลุ่มทดลองดำเนินการสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือแบบ STAD และกลุ่มควบคุมดำเนินการสอนตามปกติ
4. ทำการทดสอบหลังการสอน (Post test) กับนักศึกษาทั้งสองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 เรื่อง Direction and Process จำนวน 40 ข้อ 40 คะแนน (เนื่องด้วยข้อสอบเป็นข้อสอบที่บรรจุมากับหนังสือที่ใช้ในการเรียนการสอน ดังนั้นจึงเป็นมาตรฐานเรียบร้อยแล้ว)
5. ตรวจสอบผลการทดสอบ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ
6. วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2566 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ นักศึกษา 2 ห้องเรียน จำนวนทั้งหมด 44 คน ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD จำนวน 23 คน กับการสอนแบบปกติ จำนวน 21 คน พบว่า

1. คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD เท่ากับ 20.96 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.96 และก่อนเรียนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ เท่ากับ 17.79 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.83 และเมื่อพิจารณาค่า p อยู่ที่ 0.82 สรุปได้ว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2566 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ทั้ง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ มีค่าระดับคะแนนก่อนเรียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

การทดสอบก่อนเรียน	n	$\bar{x}$	SD	p
กลุ่มทดลอง สอนแบบ STAD	23	20.96	5.96	0.082
กลุ่มควบคุม สอนแบบปกติ	21	17.79	5.83	

2. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 หลังเรียนของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD และกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD เท่ากับ 34.15 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.75 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ เท่ากับ 28.76 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.68 เมื่อพิจารณาค่า p เท่ากับ 0.002 สรุปได้ว่า นักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ชั้นปีที่1 ภาคการศึกษาที่ 2/2566 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียน สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบผลคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม

การทดสอบหลังเรียน	n	$\bar{x}$	SD	p
กลุ่มทดลอง สอนแบบ STAD	23	34.15	4.75	0.002*
กลุ่มควบคุม สอนแบบปกติ	21	28.76	5.68	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ก่อนเรียนและหลังเรียนของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ก่อนเรียนและหลังเรียนแบบร่วมมือ แบบ STAD

การทดสอบ	n	$\bar{x}$	SD	t	p
ก่อนเรียน	23	20.96	5.96	14.556	0.000*
หลังเรียน	23	34.15	4.75		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 แสดงว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน เท่ากับ 34.15 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.75 และคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน เท่ากับ 20.96 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.96 และเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบค่า t และค่า p สรุปได้ว่า นักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ ในศตวรรษที่ 21 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือแบบ STAD มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียน สูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ภาคการศึกษาที่ 2/2566 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ หลังเรียนที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD สูงกว่าการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ในข้อที่ 1 เนื่องจากการสอนโดยใช้กิจกรรม การเรียนแบบร่วมมือ แบบ STAD เป็นการสอนที่เน้นนักศึกษาเป็นศูนย์กลางและการจัดบรรยากาศ ในการเรียน คือ การจัดกลุ่มนักศึกษาที่ความสามารถ โดยให้นักศึกษาเก่ง นักศึกษาปานกลาง และนักศึกษาอ่อนอยู่กลุ่มเดียวกัน การจัดกลุ่มแบบนี้จะให้นักศึกษาร่วมมือในการทำงาน และนักศึกษาที่เรียนเก่ง จะให้คำแนะนำกับนักศึกษาอ่อน เพราะสมาชิกในกลุ่มทุกคนจะคำนึง ถึงกติกาที่ได้ตกลงไว้ก่อนการเรียนการสอนนั้นคือความสำเร็จและคะแนนของกลุ่ม นอกจากนั้น ยังมีการประเมินผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นนักศึกษา สามารถตรวจสอบความก้าวหน้าคะแนนของกลุ่มได้ ส่วนการจัดการเรียนการสอนแบบปกตินั้น นักศึกษาทำงานตามความสามารถของตนเอง มีการให้ความร่วมมือในการทำงานกับบุคคลอื่นน้อย ถึงแม้ว่าผู้สอนมีการจัดกลุ่มบ้าง แต่การจัดกลุ่มนั้นนักศึกษาจะจัดกลุ่มตามความพอใจโดยไม่คำนึงถึง ความสามารถของนักศึกษามีความสามารถอ่อนกว่า และสอดคล้องกับการศึกษาค้นคว้าของ จุฑาภรณ์ กมลชัย วงศ์คำดี (2544) ศุภวรรณ เล็กวิไล (2539) วาสนา ไตรวัฒน์งษ์ไชย (2543) และ จิรัชญา ทิขัตติ (2550) ที่ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ได้รับการสอนแบบ ร่วมมือ แบบ STAD กับวิธีการสอนแบบปกติ พบว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามแบบปกติ นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานของ มยุรี เกื้อสกุล (2560) ที่ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติระหว่างวิธีสอนแบบเอสทีเอดี (STAD) กับแบบเอ็มไอเอพี (MIAP) รายวิชาการบัญชีการเงิน หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธนบุรี โดยเปรียบเทียบการสอนทั้งสองแบบกับการสอนแบบปกติ พบว่า ประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยรวมกลุ่มทดลองมีค่า $E1/E2$ (การเรียนรู้แบบ STAD กับแบบ MIAP) สูงกว่ากลุ่มควบคุม และมีค่า ร้อยละของดัชนีประสิทธิผล(EI) สูงกว่ากลุ่มควบคุม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาการบัญชี

การเงิน เรื่องการบัญชีสำหรับกิจการซื้อขายสินค้า โดยรวม กลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาวิชาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพในศตวรรษที่ 21 หลังเรียนได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ STAD สูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2 เนื่องจากการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ แบบ STAD เป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยลำดับแรกอาจารย์จะจัดเตรียมอุปกรณ์การสอน บทเรียน แบบฝึกหัดให้พร้อม เพื่อเกิดการสอนที่ดี และใช้วิธีสอนตรง นอกจากเตรียมการด้านวิชาการแล้ว อาจารย์เตรียมการจัดบรรยากาศในการเรียน คือ การจัดกลุ่มนักศึกษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด กล่าวคือ นักศึกษามีความสามารถแตกต่างกันสามารถเรียนประสบการณ์ทางการเรียนอย่างเดียวกันได้และทุกคนก็จะได้รับประโยชน์ด้วยกันทั้งสิ้น งานที่มอบหมายให้นักศึกษาทำมีการวางแผนอย่างดีโดยอาศัยความร่วมมือของสมาชิกแต่ละคนในกลุ่ม และการประเมินผลงานของนักศึกษาพิจารณา จากผลงานของกลุ่มและพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ของกลุ่มว่า นักศึกษาได้ใช้ความสามารถเพียงใดในการทำงานร่วมกับกลุ่มกับนักศึกษาคนอื่น นอกจากนักศึกษาจะมีความเข้าใจตรงกันถึงผลที่จะเกิดขึ้นทั้งทางบวกและทางลบ และถูกใจสำคัญในการปฏิบัติงานนี้ คือ การให้การเสริมแรงที่สม่ำเสมอ เมื่อต้องการส่งเสริมให้ทำงานเป็นระบบ ทำงานทุกอย่างอย่างมีคุณภาพ เมื่อเกิดปัญหาย่อย ๆ ขึ้นนักศึกษาต้องจัดการโดยเร็ว อาจารย์จะเป็นที่ปรึกษาคอยช่วยเหลือให้คำแนะนำ ปรึกษา ติดตาม และประเมินผลการเรียนของนักศึกษาทั้งด้านทักษะกระบวนการและผลงาน ส่วนการสอนตามปกติการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่มีการแบ่งกลุ่มนักศึกษาตามความสามารถ ทำให้นักศึกษาไม่ตั้งใจปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ตามโครงสร้างภาพรวมที่อาจารย์แนะนำก่อนการสอนและไม่มีแรงจูงใจเรื่องคะแนนของกลุ่ม ซึ่งสอดคล้องกับงานของ นวลฉวี ไพเรืองโสม, เพลินพิศ ธรรมรัตน์ และภิญโญ ทองเหลา (2557) ศึกษาการพัฒนาคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี (STAD) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานคณิตศาสตร์ที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือความสามารถทางการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ ของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และงานของสุชาวดี เดชทองจันทร์ (2558) ศึกษาการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาวิชาการบริหารท้องถิ่น: เปรียบเทียบการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD กับการเรียนรู้แบบบรรยายปกติ พบว่า คะแนนเฉลี่ยผลการสอบปลายภาคของทั้ง 2 กลุ่ม (post-test) ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 แต่เมื่อพิจารณาเปรียบเทียบคะแนนสอบเฉลี่ยในแต่ละครั้ง กลุ่มทดลองจะมีค่าเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมทุกครั้ง

ข้อเสนอแนะ

ควรศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเนื้อหาที่หลากหลายโดยใช้การเรียนรู้แบบ STAD ร่วมกับการเรียนการสอนแบบอื่น ๆ

เอกสารอ้างอิง

- กรมวิชาการ. (2533). คู่มือหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุงพุทธศักราช 2533). กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรมวิชาการ. (2545). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กระทรวงศึกษาธิการ.
- กรองทอง ไครรี. (2538). เอกสารประกอบคำบรรยายเรื่องการเรียนรู้แบบร่วมมือ. ม.ป.พ.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2534). การวิเคราะห์รูปแบบนวัตกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพระดับชั้นมัธยมศึกษา. โรงพิมพ์คุรุสภา.
- จิรัชญา ทิขัตติ. (2550). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรับผิดชอบทางการเรียนวิชาภาษาไทยที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือ แบบ เอส ที เอ ดี (STAD) และการสอนแบบปกติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัสสัมชัญธนบุรี. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารการศึกษา). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- จุฑาภรณ์ กมลชัย วงศ์คำดี. (2544). การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความรับผิดชอบของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบกิจกรรม เอส ที เอ ดี. กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชูศรี สนิทประชากร. (2534). การเรียนรู้โดยการร่วมมือกัน. วารสารจันทร์เกษมสาร, 2(4), 48-49.
- นวลฉวี ไพเรืองโสม, เพลินพิศ ธรรมรัตน์ และ ภิญโญ ทองเหลา. (2557). การพัฒนาคู่มือการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค เอส ที เอ ดี (STAD) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบโครงงานคณิตศาสตร์ที่มีต่อพฤติกรรมความร่วมมือความสามารถทางการคิดวิเคราะห์และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วารสารวิชาการหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร, 6(17), 71-85.
- นันทกา ทาวุฒิ. (2542). ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและทักษะการเรียนรู้. เอ็ดดูเคชั่น.
- ประกิจ รัตนสุวรรณ. (2525). การวัดและประเมินผลทางการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ปราณี อมรรัตนศักดิ์. (2542). ปัญหาและอุปสรรคของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยรามคำแหง. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปาสัน กงตาล. (2535). การร่วมมือกันเรียนรู้. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 15, 19-21.
- พรณรค์มี้ เ่งธรรมสาร. (2533). การเรียนรู้แบบรับผิดชอบร่วมกัน (Cooperative Learning). ม.ป.พ..

- ไพศาล หวังพานิช. (2533). การวัดผลการศึกษา. สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภพ เลหาไพบูลย์. (2537). การสอนวิทยาศาสตร์ ในโรงเรียนมัธยมศึกษา. เชียงใหม่:คอมเมอร์เชียล.
- มยุรี เกื้อสกุล. (2560). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติระหว่างวิธีสอนแบบ เอสทีเอดี(STAD) กับแบบเอ็มไอเอพี(MIAP) รายวิชาการบัญชีการเงิน หลักสูตรปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธนบุรี. วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยธนบุรี. 11(26), 31-46.
- วาสนา ไตรวัฒนงษ์ไชย. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและความรับผิดชอบต่อการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบร่วมมือตามวิธี เอส ที เอ ดี กับวิธีการสอนตามคู่มือครู. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ศุภวรรณ เล็กวิไล. (2539) การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ ด้วยกลวิธีการเรียน ภาษาโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชาติ เดชทองจันทร์. (2558). การศึกษาพัฒนาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาวิชาการบริหารท้องถิ่น: เปรียบเทียบการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการเรียนรู้แบบร่วมมือด้วยเทคนิค STAD (Student Teams Achievement Division) กับการเรียนแบบบรรยายปกติ (รายงานผลการวิจัย). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สุนีย์ บาวเออร์. (2535). การเรียนรู้โดยการร่วมมือ. วารสารวิชาการอุดมศึกษา. 2(3), 14-21.
- สุมิตา เรือนแป้น. (2546). การใช้สถานการณ์จำลองในวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ เพื่อส่งเสริมความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เสนีย์ แสงดี. (2543). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยและความสนใจในการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบกิจกรรม เอส ที เอ ดี กับการสอนตามคู่มือครู (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อัจฉรา สุขารมณ์,อรพินทร์ ชูชม. (2530) การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ (รายงานการวิจัย). สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- Good, C. V. (1973). *Dictionary of education*. McGraw-Hill Book Company.

- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (1998). *Learning together and alone: Cooperative, competitive, and individualistic learning* (5th ed.). Allyn & Bacon.
- Nattiv, A., Winitzky, N., & Drickey, R. (1991). Using cooperative learning with preservice elementary and secondary education students. *Journal of Teacher Education*, 42(3), 216-225.
- Slavin, R. E. (1978). Student teams and achievement division. *Journal of Research and Development in Education*, 12(1), 39-49.
- Slavin, R. E. (1994). *Using student team learning* (2nd ed.). Johns Hopkins University, Center for Social Organization of Schools.
- Slavin, R. E. (1995). *Cooperative learning: Theory, research, and practice* (2nd ed.). Allyn & Bacon.